

Від енергетично незалежної громади до сильної вільної країни.

Останні кілька років у світі усе доступнішою стає альтернативна відновлювана енергетика, а Україна має свої особливі стимули для впровадження таких технологій:

1. Конфлікт із Росією і часткове припинення імпорту енергоносіїв.
2. Зменшення кількості вугілля, що постачається з українських родовищ.
3. Підвищення вартості електроенергії
4. Природні умови, які сприяють різним джерелам енергії. У сонячних південних районах - сонячна енергетика, у північно-західних районах - гарні умови для вирощування енергетичних сортів рослин, багато районів сприятливих для вітроенергетики тощо
5. Необхідність зимового опалення приміщень - а це стимул для когенерації, побудови малих станцій одночасної генерації теплової і електричної енергії замість застарілих ТЕЦ, які користуються монопольним становищем на ринку.
6. Наявність інженерів, які в змозі опанувати нові технології.
7. Наявність окремих громадян і згуртованих громад, які прагнуть здобути енергетичну незалежність.

Мій власний проект полягає у розробці нових типів двигунів, для використання у когенерації на основі твердого палива рослинного походження. Він має п'ять етапів розвитку, від переносного генератора на дровах до транспортних засобів, які поєднують одразу дві або три сучасні технології відновлюваної енергетики.

Але крім мене у царині відновлюваної енергетики працюють тисячі українських професіоналів і аматорів. Тож пропоную координувати свої зусилля. Кожен з нас гарно робить щось одне, але може мати проблеми з іншими роботами. Бо проблеми енергетики є комплексними і потребують співпраці багатьох фахівців різних напрямків.

Тому я пропоную програму підтримки інноваційної енергетики:

1. Створити мережу українських фахівців з відновлюваної енергетики, у якій кожен учасник дбатиме не лише про просування власних концепцій, а сприятиме щоб кожен проблему ефективно вирішували саме відповідні фахівці.
2. Сприяти розвитку інноваційних проектів з відновлюваної енергетики (розгляд нових ініціатив, експертна оцінка і допомога, пошук та поєднання клієнтів, новаторів і інвесторів).
3. Співпрацювати з державними органами, які вже сьогодні реалізують власні програми розвитку енергетики.
4. Співпрацювати з міжнародними організаціями, які вже виявили зацікавленість у інвестуванні у інноваційні українські проекти, а також готові до постачання техніки і технологій (в обох напрямках).

У світі технології, що швидко змінюються про конкретні етапи і дати говорити важко, але умовно програму можемо розділити на наступні проміжки часу:

1. Інформаційний. 4-8 місяців. Збирання і розповсюдження інформації про наявні запити потенційних користувачів, відомі у світі підходи до вирішення проблем енергопостачання, успішно і не успішно реалізовані проекти в Україні.
2. Створення "центрів кристалізації". 4-8 місяців. Залежно від виявлених потреб, це можуть бути різні форми, від громадських приймалень до різноманітних інтернет-ресурсів.
3. Потужна дія. Від 1 року і більше. Лобіювання інтересів створеної спільноти на державному і міжнародному рівні.

У наслідок виконання програми кожна українська громада у 2021 році матиме необхідне інформаційне і технологічне забезпечення для свідомого вибору і впровадження найбільш ефективних джерел теплової і електричної енергії. Ще за 2-3 роки відбудуться докорінні зміни у енергетиці України. Розуміючи можливість втрати користувачів, наявні енергетичні компанії покращать обслуговування і неминуче знизять комунальні тарифи. Громади України відчуватимуть себе сильними і вільними хазяями своєї землі і усього, що на цій землі збудовано.